

KILKA UWAG NA TEMAT ŚWIADCZENIA 500+

Streszczenie

Artykuł ma na celu omówienie bardzo ważnego tematu, jakim jest świadczenie 500+ zawarte w ustawie z dnia 11 lutego 2016 r. o świadczeniu pomocy państwa w wychowaniu dzieci. Powyższa ustawa określa warunki nabywania prawa do świadczenia wychowawczego oraz zasady przyznawania i wypłacania tego świadczenia.

Program „Rodzina 500+” jest finansowym fundamentem wsparcia rodzin, który wszedł w życie 1 kwietnia 2016 roku i przyczynił się do znacznej poprawy sytuacji materialnej rodzin, wzmocnił je i nadał należny priorytet. Artykuł ma na celu także ukazanie nieprawidłowości świadczenia jakim jest 500+. Należy stwierdzić, że świadczenie powinno być skierowane bezpośrednio do dzieci, a nie do rodziców, którzy wydają pieniądze na niezbyt jasne cele, co byłoby zdecydowanie dużo lepszym rozwiązaniem. Mam na myśli dostęp do darmowej komunikacji publicznej, darmowych posiłkach w szkołach, czy też darmowe podręczniki i całą wyprawkę szkolną.

Słowa kluczowe: świadczenie 500+, ustawa o pomocy państwa w wychowaniu dzieci, podmioty świadczenia

Wstęp

Ustawa z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu określa warunki nabywania prawa do świadczenia wychowawczego oraz zasady przyznawania i wypłacania tego świadczenia.

Program „Rodzina 500+” jest finansowym fundamentem wsparcia rodzin, który wszedł w życie dnia 1 kwietnia 2016 roku i przyczynił się do znacznej poprawy sytuacji materialnej rodzin, a także wzmocnił je i nadał należny priorytet. Statystyki

pokazują, że w 2015 roku łączne wydatki budżetu państwa na rzecz rodzin wyniosły 1,78% Produktu Krajowego Brutto, a w 2017 roku wyniosły one już 3,11% PKB – jest to wzrost o 75%.

Należy stwierdzić, że Program Rodzina 500+ realizuje trzy podstawowe cele, a mianowicie wpływa na wzrost liczby urodzeń (współczynnik dzietności wzrósł z 1,29 w 2015 roku do 1,45 w 2017 roku), ogranicza ubóstwo, w szczególności wśród dzieci (w latach 2015–2017 ubóstwo skrajne spadło z 6,5 do 4,3%) oraz stanowi inwestycję w rodzinę.

Zgodnie ze zmianami wprowadzonymi w Programie „Rodzina 500+”, od dnia 1 lipca 2019 roku świadczenie wychowawcze przysługuje na każde dziecko do ukończenia 18 roku życia, bez względu na dochód osiągnany przez rodzinę.

Rozszerzona formuła Programu pozwala na poprawę jakości życia wszystkich polskich rodzin mających dzieci na utrzymaniu i stanowi dopełnienie kompleksowej polityki państwa wobec rodzin. Prawo do świadczenia wychowawczego nie jest już także uzależnione od warunku ustalenia alimentów na dziecko od drugiego rodzica, w przypadku wniosków składanych przez rodziców samotnie wychowujących dziecko. Uproszczone zostały też niektóre procedury – przyznanie świadczenia nie wymaga wydawania i doręczania decyzji administracyjnej. Rodzic wnioskujący o wypłatę 500 złotych na dziecko otrzyma na wskazany we wniosku adres e-mail informację o przyznaniu świadczenia. Jeśli nie podał adresu poczty elektronicznej, taką informację będzie mógł odebrać osobiście, ale nie będzie to obligatoryjne. Nawet nieodebranie informacji nie będzie miało żadnego wpływu na wypłatę przyznanego świadczenia wychowawczego.

Ustawa o pomocy państwa w wychowaniu dzieci

Artykuł 1 powyższej ustawy określa warunki nabywania prawa do świadczenia wychowawczego oraz zasady przyznawania i wypłacania „świadczenia 500+”.

Zgodnie z artykułem 1 ustęp 2: prawo do świadczenia wychowawczego przysługuje:

- 1) obywatelom polskim;
- 2) cudzoziemcom:
 - a) do których stosuje się przepisy o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego;
 - b) jeżeli wynika to z wiążących Rzeczpospolitą Polską dwustronnych umów międzynarodowych o zabezpieczeniu społecznym;
 - c) przebywającym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, na podstawie zezwolenia na pobyt czasowy;

- d) posiadającym kartę pobytu z adnotacją „dostęp do rynku pracy”, jeżeli zamieszkują z dziećmi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, z wyłączeniem obywateli państw trzecich, którzy uzyskali zezwolenie na pracę na terytorium państwa członkowskiego na okres nieprzekraczający sześciu miesięcy, obywatele państw trzecich przyjętych w celu podjęcia studiów lub pracy sezonowej oraz obywateli państw trzecich, którzy mają prawo do wykonywania pracy na podstawie wizej (Chlebny, 2019, s. 9);
- e) przebywającym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej: na podstawie zezwolenia na pobyt czasowy, (art. 139a ust. 1 lub art. 139o ust. 1 Ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, Dz.U. z 2018 r. poz. 2094 ze zm.).

Świadczenie wychowawcze

Zgodnie z ustawą z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowaniu dzieci świadczeniem wychowawczym jest częściowe pokrycie wydatków związanych z wychowywaniem dziecka, w tym z opieką nad nim i zaspokojeniem jego potrzeb życiowych.

Artykuł 1 ustęp 2 mówi, iż świadczenie wychowawcze przysługuje:

- 1) matce albo ojcu, jeżeli dziecko wspólnie zamieszkuje i pozostaje na utrzymaniu matki albo ojca, z zastrzeżeniem art. 5 ust. 2a;
- 2) opiekunowi faktycznemu dziecka, jeżeli dziecko wspólnie zamieszkuje i pozostaje na utrzymaniu opiekuna faktycznego;
- 3) opiekunowi prawnemu dziecka;
- 4) dyrektorowi domu pomocy społecznej;
- 5) osobom, o których mowa w ustępie 2, do dnia ukończenia przez dziecko 18 roku życia.

Świadczenie wychowawcze przysługuje osobom, o których mowa w artykule 4 ustęp 2, w wysokości 500,00 zł miesięcznie na każde dziecko. W przypadku urodzenia dziecka albo ukończenia przez dziecko 18 roku życia, kwotę świadczenia wychowawczego przysługującą za niepełny miesiąc ustala się, dzieląc kwotę tego świadczenia przez liczbę wszystkich dni kalendarzowych w tym miesiącu, a otrzymaną kwotę mnoży się przez liczbę dni kalendarzowych, za które to świadczenie przysługuje. Kwotę świadczenia wychowawczego przysługującą za niepełny miesiąc zaokrągla się do 10 groszy w górę (Mrozek, Pawka-Nowak, Rączka, 2019, s. 230).

W przypadku, gdy dziecko, zgodnie z orzeczeniem sądu, jest pod opieką naprzemienną obydwójga rodziców rozwiedzionych, żyjących w separacji lub żyjących w rozłączeniu sprawowaną w porównywalnych i powtarzających się okresach,

kwotę świadczenia wychowawczego ustala się każdemu z rodziców w wysokości połowy kwoty przysługującego za dany miesiąc świadczenia wychowawczego. Natomiast w sytuacji, gdy dziecko umieszczono w domu pomocy społecznej, świadczenie wychowawcze przysługuje dyrektorowi domu pomocy społecznej, chyba że inne osoby, o których mowa w artykule 4 ustęp 2, uczestniczą w opiece nad dzieckiem i spełniają warunki uprawniające do otrzymania świadczenia wychowawczego (Bochenek, 2019, s. 78).

Świadczenie wychowawcze nie przysługuje, jeżeli:

- 1) dziecko pozostaje w związku małżeńskim;
- 2) dziecko zostało umieszczone w instytucji zapewniającej całodobowe utrzymanie albo w pieczy zastępczej;
- 3) pełnoletnie dziecko ma ustalone prawo do świadczenia wychowawczego na własne dziecko;
- 4) członkowi rodziny przysługuje za granicą na dziecko świadczenie o podobnym charakterze do świadczenia wychowawczego, chyba że przepisy o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego lub dwustronne umowy międzynarodowe o zabezpieczeniu społecznym stanowią inaczej (Art. 8 ustawy z dnia 11 lutego 201 r o świadczeniu pomocy państwa w wychowaniu dzieci, Dz.U. z 2016 r. poz. 195).

Zgodnie z artykułem 13 ustęp 1 ustalenie prawa do świadczenia wychowawczego oraz jego wypłata następują odpowiednio na wniosek matki, ojca, opiekuna faktycznego dziecka, opiekuna prawnego dziecka albo dyrektora domu pomocy społecznej. Wniosek składa się w urzędzie gminy lub miasta, właściwym ze względu na miejsce zamieszkania osoby ubiegającej się o świadczenie wychowawcze, a w przypadku, gdy o świadczenie wychowawcze ubiega się dyrektor domu pomocy społecznej – właściwym ze względu na miejsce położenia tego domu pomocy społecznej. Natomiast informacje przedstawione we wniosku składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

Wniosek zawiera dane dotyczące:

- 1) osoby występującej o przyznanie świadczenia wychowawczego, w tym: imię, nazwisko, datę urodzenia, adres miejsca zamieszkania, stan cywilny, obywatelstwo, płeć, numer PESEL, a w przypadku gdy nie nadano numeru PESEL – numer i serię dokumentu potwierdzającego tożsamość oraz, o ile je posiada – adres poczty elektronicznej i numer telefonu;
- 2) dzieci, na które osoba, o której mowa w ustępie 1, ubiega się o przyznanie świadczenia wychowawczego, w tym: imię, nazwisko, datę urodzenia, stan cywilny,

obywatelstwo, płeć, numer PESEL, a w przypadku gdy nie nadano numeru PESEL – numer i serię dokumentu potwierdzającego tożsamość;

- 3) innych osób, podane przez osobę ubiegającą się o przyznanie świadczenia wychowawczego – jeżeli w sprawie mają zastosowanie przepisy o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego.

Przyznanie przez organ właściwy lub wojewodę świadczenia wychowawczego nie wymaga wydania decyzji. Odmowa przyznania świadczenia wychowawczego, uchylenie lub zmiana prawa do świadczenia wychowawczego oraz rozstrzygnięcie w sprawie nienależnie pobranego świadczenia wychowawczego wymagają wydania decyzji. Organ właściwy lub wojewoda przesyła wnioskodawcy informację o przyznaniu świadczenia wychowawczego na wskazany przez niego adres poczty elektronicznej – o ile wnioskodawca wskazał adres poczty elektronicznej we wniosku. W przypadku, gdy wnioskodawca nie wskazał adresu poczty elektronicznej, organ właściwy lub wojewoda, odbierając wniosek od wnioskodawcy, informuje go o możliwości odebrania od tego organu informacji o przyznaniu świadczenia wychowawczego. Natomiast nieodebranie informacji o przyznaniu świadczenia wychowawczego nie wstrzymuje wypłaty tego świadczenia.

W przypadku złożenia nieprawidłowo wypełnionego wniosku, podmiot realizujący świadczenie wychowawcze wzywa pisemnie osobę ubiegającą się o świadczenie do poprawienia lub uzupełnienia wniosku, w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania. Niezastosowanie się do wezwania skutkuje pozostawieniem wniosku bez rozpatrzenia. W przypadku, gdy osoba złoży wniosek bez wymaganych dokumentów, podmiot realizujący świadczenie wychowawcze przyjmuje wniosek i wyznacza termin nie krótszy niż 14 dni i nie dłuższy niż 30 dni na uzupełnienie brakujących dokumentów. Niezastosowanie się do wezwania skutkuje pozostawieniem wniosku bez rozpatrzenia. W przypadku, gdy przyczyną niedostarczenia wymaganego dokumentu przez osobę składającą wniosek jest brak wydania dokumentu przez właściwą instytucję, w ustawowo określonym w odrębnych przepisach terminie, świadczenie wychowawcze przysługuje począwszy od miesiąca, w którym wniosek został złożony (Art. 19 ustęp 1-3 ustawy z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwu w wychowaniu dzieci).

W sytuacji wystąpienia zmian mających wpływ na prawo do świadczenia wychowawczego, osoba otrzymująca świadczenie wychowawcze jest obowiązana do niezwłocznego powiadomienia o tym organu właściwego, wypłacającego to świadczenie. Natomiast osoby otrzymujące świadczenie wychowawcze, instytucje publiczne i organizacje pozarządowe są obowiązane do udzielania, na żądanie organu właściwego lub wojewody, wyjaśnień oraz informacji co do okoliczności mających wpływ na prawo do świadczenia wychowawczego.

W chwili zmiany miejsca zamieszkania przez osoby ubiegające się o świadczenie wychowawcze, organ właściwy, do którego został złożony wniosek o to świadcze-

nie, przekazuje wniosek wraz z dokumentami do organu właściwego ze względu na nowe miejsce zamieszkania osoby ubiegającej się o świadczenie wychowawcze. W przypadku powzięcia informacji o zmianie miejsca zamieszkania osoby, której przyznano świadczenie wychowawcze, dotychczasowy organ właściwy przekazuje wydaną decyzję lub informację o przyznanym świadczeniu wychowawczym wraz z aktami sprawy organowi właściwemu ze względu na nowe miejsce zamieszkania osoby, której przyznano świadczenie wychowawcze, w celu ich dalszej realizacji. Organ właściwy ze względu na nowe miejsce zamieszkania osoby, której przyznano świadczenie wychowawcze, realizuje przyznane świadczenie wychowawcze bez konieczności wydawania kolejnej decyzji lub informacji oraz jest właściwy do uchylecia, zmiany prawa do świadczenia wychowawczego, w tym ustalonego decyzją, oraz do ustalania i dochodzenia świadczeń nienależnie pobranych, jeżeli uległa zmianie sytuacja rodzinna rodziny, mająca wpływ na prawo do świadczenia wychowawczego, członek rodziny nabył prawo do świadczenia wychowawczego w innym państwie, chyba że przepisy o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego stanowią inaczej, osoba nienależnie pobrała świadczenie wychowawcze lub wystąpiły inne okoliczności mające wpływ na prawo do świadczenia wychowawczego.

Świadczenie wychowawcze wypłaca się w okresach miesięcznych. Wnioski w sprawie ustalenia prawa do świadczenia wychowawczego na kolejny okres są przyjmowane od dnia 1 kwietnia danego roku, a w przypadku wniosków składanych drogą elektroniczną – od dnia 1 lutego danego roku.

W chwili, gdy osoba ubiegająca się o świadczenie wychowawcze na kolejny okres złoży wniosek wraz z wymaganymi dokumentami do dnia 30 kwietnia danego roku, ustalenie prawa do świadczenia wychowawczego oraz wypłata przysługującego świadczenia następuje do dnia 30 czerwca tego roku.

W sytuacji, gdy osoba ubiegająca się o świadczenie wychowawcze na kolejny okres złoży wniosek wraz z wymaganymi dokumentami w okresie od dnia 1 maja do dnia 31 maja danego roku, ustalenie prawa do świadczenia wychowawczego oraz wypłata przysługującego świadczenia wychowawczego następuje do dnia 31 lipca tego roku.

Następnie, gdy osoba ubiegająca się o świadczenie wychowawcze na dany okres złoży wniosek wraz z wymaganymi dokumentami w okresie od dnia 1 czerwca do dnia 30 czerwca danego roku, ustalenie prawa do świadczenia wychowawczego oraz wypłata przysługującego świadczenia wychowawczego następuje do dnia 31 sierpnia tego roku.

W sytuacji, gdy osoba ubiegająca się o świadczenie wychowawcze na dany okres złoży wniosek wraz z wymaganymi dokumentami w okresie od dnia 1 lipca do dnia 31 lipca danego roku, ustalenie prawa do świadczenia wychowawczego oraz

wypłata przysługującego świadczenia wychowawczego następuje do dnia 30 września tego roku.

W przypadku, gdy osoba ubiegająca się o świadczenie wychowawcze na dany okres złoży wniosek wraz z wymaganymi dokumentami w okresie od dnia 1 sierpnia danego roku do dnia 31 sierpnia danego roku, ustalenie prawa do świadczenia wychowawczego oraz wypłata przysługującego świadczenia wychowawczego następuje do dnia 31 października tego roku.

Podmiot realizujący świadczenie wychowawcze jest obowiązany poinformować osoby ubiegające się o to świadczenie o terminach składania wniosków, o których mowa w ust. 4 i 5.

W sytuacji zbiegu prawa rodziców, opiekunów prawnych dziecka lub opiekunów faktycznych dziecka do świadczenia wychowawczego, świadczenie to wypłaca się temu z rodziców, opiekunów prawnych dziecka lub opiekunów faktycznych dziecka, który faktycznie sprawuje opiekę nad dzieckiem. Jeżeli opieka nad dzieckiem sprawowana jest równocześnie przez oboje rodziców, opiekunów prawnych dziecka lub opiekunów faktycznych dziecka, świadczenie wychowawcze wypłaca się temu, kto pierwszy złoży wniosek (artykuł 22 Ustawy z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci, Dz.U. 2016 poz. 195).

W przypadku, gdy po złożeniu wniosku o ustalenie prawa do świadczenia wychowawczego przez rodzica, opiekuna prawnego dziecka lub opiekuna faktycznego dziecka drugi rodzic, opiekun prawny dziecka lub opiekun faktyczny dziecka złoży wniosek o ustalenie prawa do świadczenia wychowawczego, w związku z opieką nad tym samym dzieckiem, organ właściwy ustala, kto sprawuje opiekę i w tym celu może zwrócić się do kierownika ośrodka pomocy społecznej o przeprowadzenie rodzinnego wywiadu środowiskowego, w celu ustalenia osoby sprawującej opiekę nad dzieckiem (Ustawa z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, Dz.U. 2004 Nr 64 poz. 593).

Zgodnie z artykułem 23 ustęp 1, organ właściwy lub wojewoda odmawiają przyznania prawa do świadczenia wychowawczego, jeżeli osoba ubiegająca się o to świadczenie uniemożliwi przeprowadzenie wywiadu lub nie udzieli podczas tego wywiadu wyjaśnień, co do okoliczności objętych wywiadem.

Organ właściwy oraz wojewoda w przypadku wątpliwości dotyczących spełniania warunków do otrzymywania świadczenia wychowawczego, w szczególności warunku zamieszkiwania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, o którym mowa w artykule 1 ustęp 3, może wezwać osobę ubiegającą się lub otrzymującą świadczenie wychowawcze do osobistego udzielenia, w wyznaczonym terminie, wyjaśnień oraz informacji co do okoliczności mających wpływ na prawo do świadczenia wychowawczego.

Wypłata świadczenia wychowawczego podlega wstrzymaniu, jeżeli osoba otrzymująca to świadczenie odmówiła udzielenia lub nie udzieliła w wyznaczonym

terminie wyjaśnić co do okoliczności mających wpływ na prawo do świadczenia wychowawczego, w tym uniemożliwiła przeprowadzenie wywiadu, o którym mowa w artykule 15 ustęp 1, lub nie udzieliła podczas tego wywiadu wyjaśnień co do okoliczności objętych wywiadem.

Osoba, która pobrała nienależnie świadczenie wychowawcze, jest obowiązana do jego zwrotu (Art. 5 ust. 1 Ustawy z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci, Dz.U. 2016 poz. 195).

Za nienależnie pobrane świadczenie wychowawcze uważa się:

- 1) świadczenie wychowawcze przyznane lub wypłacone na podstawie fałszywych zeznań lub dokumentów, albo w innych przypadkach świadomego wprowadzenia w błąd przez osobę pobierającą to świadczenie;
- 2) świadczenie wychowawcze wypłacone w przypadku, o którym mowa w art. 16 ust. 6, za okres od dnia, w którym osoba stała się uprawniona do świadczeń na rodzinę w innym państwie, w związku ze stosowaniem przepisów o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, do dnia wydania decyzji o uchyleniu decyzji przyznającej świadczenie wychowawcze;
- 3) świadczenie wychowawcze wypłacone osobie innej niż osoba, której świadczenie zostało przyznane, z przyczyn niezależnych od organu, który przyznał świadczenie;
- 4) świadczenie wychowawcze wypłacone mimo braku prawa do świadczenia.

Za nienależnie pobrane świadczenie wychowawcze nie uznaje się świadczenia przyznanego rodzicowi, opiekunowi prawnemu dziecka albo opiekunowi faktycznemu dziecka, który zmarł, pobranego przez rodzica, opiekuna prawnego dziecka albo opiekuna faktycznego dziecka, którym zostało ustalone prawo do świadczenia wychowawczego na podstawie art. 18 ust. 2b. 3. Od kwot nienależnie pobranego świadczenia wychowawczego, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, 3, 5 i 6, naliczane są odsetki ustawowe za opóźnienie, chyba że przyznanie świadczenia wychowawczego było następstwem błędu podmiotu realizującego zadania w zakresie świadczenia wychowawczego.

Bieg przedawnienia przerywa:

- 1) odroczenie terminu płatności należności;
- 2) rozłożenie spłaty należności na raty;
- 3) zastosowanie środka egzekucyjnego, o którym dłużnik został powiadomiony – przy czym, po przerwaniu biegu terminu przedawnienia, biegnie on na nowo odpowiednio od dnia następującego po dniu odroczenia terminu płatności należności, rozłożenia spłaty należności na raty lub zastosowania środka egzekucyjnego, o którym dłużnik został powiadomiony.

Decyzja o ustaleniu i zwrocie nienależnie pobranego świadczenia wychowawczego nie jest wydawana, jeżeli od terminu jego pobrania upłynęło więcej niż 10 lat.

Kwoty nienależnie pobranego świadczenia wychowawczego łącznie z odsetkami ustawowymi za opóźnienie ustalone ostateczną decyzją podlegają potrąceniu z wypłacanego świadczenia wychowawczego, wypłacanych świadczeń rodzinnych, wypłacanych zasiłków dla opiekunów oraz świadczenia „Dobry start” (Ustawa z dnia 4 kwietnia 2014 r. o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów, Dz.U. z 2019 r. poz. 1818).

Nienależnie pobrane świadczenie wychowawcze podlega egzekucji w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Organ właściwy realizuje zadania z zakresu świadczenia wychowawczego, jako zadanie z zakresu administracji rządowej. Do finansowania świadczenia wychowawczego mają zastosowanie przepisy ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych. Świadczenie wychowawcze i koszty jego obsługi są finansowane w formie dotacji celowej z budżetu państwa. Koszty obsługi, o których mowa w ust. 3, w przypadku organu właściwego wynoszą 0,85% otrzymanej dotacji na świadczenie wychowawcze (Ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, Dz. U. z 2019 r. poz. 869).

Zakończenie

Podsumowując powyższe rozważania, należy stwierdzić, że Program „Rodzina 500+” jest finansowym fundamentem wsparcia rodzin, który wszedł w życie dnia 1 kwietnia 2016 roku i przyczynił się do znacznej poprawy sytuacji materialnej rodzin, a tym samym wzmocnił je i nadał należny priorytet. Program „Rodzina 500+” realizuje trzy podstawowe cele, mianowicie wpływa na wzrost liczby urodzeń, ogranicza ubóstwo, w szczególności wśród dzieci, oraz stanowi inwestycję w rodzinę.

Należy stwierdzić, że świadczenie powinno być skierowane bezpośrednio do dzieci, a nie do rodziców, którzy wydają pieniądze na niezbyt jasne cele, co byłoby zdecydowanie dużo lepszym rozwiązaniem. Mam na myśli dostęp do darmowej komunikacji publicznej, darmowych posiłków w szkołach, czy też darmowe podręczniki i kompleksową wyprawkę szkolną. Bardzo dobrym rozwiązaniem byłyby dodatkowe zajęcia edukacyjne, darmowy wypoczynek, do tego pomoc w wychowywaniu młodszych dzieci, w tym bezpłatne żłobki i przedszkola, który odciążyłyby matki i umożliwiłyby im możliwość podjęcia pracy zawodowej. Można także zaopatrzyć rodziny w niepieniężną pomoc, a mianowicie w wózki, ubranka, pieluchy czy zabawki.

Obecnie „programu 500+” nie da się radykalnie zmienić, przeprowadzając swoistą rewolucję, jednak można go uzupełniać o te dodatkowe świadczenia materialne.

Z biegiem czasu część pieniędzy, przy założeniu, że nie byłaby waloryzowana, mogłaby ulegać deprecjacji, która byłaby dobrym rozwiązaniem, chociażby przy ulgach na dzieci, które są odliczane od podatku i wpłacanych składek na ZUS. To system, który zapoczątkowały Węgry i tam aktywność zawodowa kobiet rośnie, w przeciwieństwie do Polski. Przez świadczenie 500+ znacznie spadła aktywność zawodowa kobiet, które urodziły dzieci. Także w Polsce powinniśmy modyfikować program 500+, tak by uzależnić w jakiś sposób go od tego, czy ktoś jest aktywny zawodowo, czy nie.

Bibliografia

Akty prawne:

- Ustawa z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, Dz.U. 2004 Nr 64 poz. 593.
Ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, Dz. U. z 2019 r. poz. 869)
Ustawa z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, Dz.U. z 2018 r. poz. 2094 ze zm.
Ustawa z dnia 4 kwietnia 2014 r. o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów, Dz.U. z 2019 r. poz. 1818.
Ustawa z dnia 11 lutego 2016 r. o świadczeniu pomocy państwa w wychowaniu dzieci, Dz.U. z 2016 r. poz. 195.

Literatura:

- Bochenek M. (2019). *500+ po nowelizacji w pytaniach i odpowiedziach*. Warszawa: Wolters Kluwer.
Chlebny J. (2019). *Prawo o cudzoziemcach, Komentarz*. Warszawa: C.H. Beck.
Mrozek P., Pawka-Nowak E., Rączka M., Sarna M. (2019). *Zmiany w świadczeniach – wychowawczym, rodzinnych, z funduszu alimentacyjnego, dobry start*. Warszawa: C.H. Beck.

Some remarks on the 500+ benefit

Abstract

The article aims to discuss a very important topic, which is the 500+ benefit contained in the Act of 11 February 2016 on the provision of state aid in raising children. The above Act sets out the conditions for acquiring the right to parental benefit and the rules for granting and paying that benefit.

The “Family 500+” program is the financial foundation of family support, which entered into force on April 1, 2016 and contributed to a significant improvement in the financial situation of families, strengthened them and gave due priority. The article also aims to show the irregularity of the service which is 500+. It should be stated that the benefit should be directed directly to children, not to parents who spend money on it, it is not known what things would be a much better solution. I mean access to free public transport, free school meals, free textbooks and the entire school layette.

Keywords: 500+ benefit, act o state aid in raising children, benefit entities